

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 366/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Boledovičom, Úzka 578/4, Rovinka, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 477/2015 a jeho uznesením z 29. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja bytom [REDACTED] (ďalej spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 477/2015 a jeho uznesením z 29. marca 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli v procesnom postavení žalobcov účastníkmi konania vedeného Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 19 C 2/2004, v ktorom sa domáhali proti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“), nahradenia prejavu vôle žalovanej na uzatvorenie zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Okresný súd v označenom konaní meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 19 C 2/2004 z 2. novembra 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým žalobu sťažovateľov zamietol. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 C 103/2012 z 22. októbra 2013 rozsudok okresného súdu potvrdil. Po právoplatnosti rozsudku vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 150 Občianskeho súdneho poriadku uznesením z 28. júla 2015 tak, že žalovanej napriek jej úspechu v konaní náhradu trov konania nepriznal s poukazom na skutočnosť, že *„navrhovatelia sú dôchodcovia v zlej finančnej situácii, k uplatneniu nároku na súde pristúpili z dôvodu riešenia svojej bytovej situácie, keďže odporca popieral svoj zmluvný záväzok, ktorý prevzal v rámci procesu privatizácie, a nebolo preukázané, že by situácia odporcu bola taká, že by sa nepriznanie trov konania nepriaznivo dotklo jeho majetkovej sféry“*. Na základe odvolania žalovanej krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a sťažovateľov ako žalobcov zaviazal na úhradu trov konania žalovanej v plnom rozsahu, ako aj na úhradu trov odvolacieho konania.

3. Sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré je podľa nich vecne a právne neudržateľné, voči nim nespravodlivé a principiálne porušujúce ich základné práva. V odôvodnení sťažnosti bližšie argumentovali:

„Pôvodné uznesenie o trovách konania odvolací súd 26.2.2015 zrušil.

V intenciách pokynov KS žalobcovia súdu I. inštancie pravdivo uviedli ich osobné a majetkové pomery a preukázali, že nemajú prostriedky na úhradu trov konania.

Súdu predložili aj uznesenie súdu v inom spore, v ktorom súd po vyhodnotení ich majetkových pomerov uvedených v predpísanom tlačive rozhodol o oslobodení od súdnych poplatkov.

Žalobcovia teda touto formou aj majetkové pomery súdu doložili obsahom právoplatného uznesenia, ktoré vyhodnocovalo doložené majetkové pomer žalobcov.

Súd I. inštancie v uznesení zo dňa 28.7.2015 vec zodpovedne posúdil (a to z pohľadu bezprostrednej skúsenosti z konania vo veci samej a dôvodne urobil záver o potrebe použitia ust. § 150 OSP).

... Odvolací súd sa vecou zaoberal v čase keď už vstúpil do účinnosti Civilný sporový poriadok.

Žalobcovia preto legitímne očakávajú, že odvolací súd vec prejedná rešpektujúc základné princípy CSP, spravodlivo tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

Odvolací súd bol poverený zohľadniť aj špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného a sociálneho postavenia.

Odvolací súd tak evidentne neurobil.

Neprihliadal na zdravotné a hlavne sociálne postavenie žalobcov (78-ročných nemajetných dôchodcov), ktorí viedli existenčný spor o zachovanie práva dôstojného bývania a neumožnil im využitím moderačného práva zmierniť dôsledky ich neúspechu v spore.

Záver, v ktorom odvolací súd tvrdí, že v kontexte rámca celého sporu dôvody pre aplikáciu ust. § 150 OS, resp. ust. §257 CSP nezistil, musia to žalobcovia považovať za trest za to, že si dovolili sa brániť vyvolaním sporu.

Tento záver v hrubom rozpore so skutkovým aj právnym kontextom celého sporu zisteným vykonaným dokazovaním a je v zjavnom rozpore s vyššie uvedenými zásadami CSP.

... Žalobcovia boli vo veci neúspešní iba preto, že sa umožnila privatizácia majetku, ktorý nebol doložený zákonným spôsobom, čo neumožnilo náležite dokumentovať právne pomery žalobcov.

V prípade riadnej prípravy privatizácie by bol nárok žalobcov nespochybniteľný.

Za tento stav je spoluzodpovedný žalovaný, ktorý vedome vstúpil do nepripraveného prípadu privatizácie.

... Aj z pohľadu príčin sporu a podielu žalovaného na jeho vyvolaní je dôvodné, aby sa na trovách konania podieľal aj žalovaný.“

4. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľov, upravené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo postupom Porušiteľa porušené.

2. Ústavný súd uznesenie KS Bratislava 4 Co 477/2015 to dňa 29.3.2017 zrušuje. Ústavný súd vec vracia KS Bratislava na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva Sťažovateľom finančné zadosťučinenie vo výške 1000 € (slovom tisíc euro), ktoré je Porušiteľ povinný vyplatiť Sťažovateľovi do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Porušiteľ je povinný Sťažovateľom zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie veci a podanie sťažnosti) v konaní pred Ústavným súdom...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 477/2015 a jeho uznesením z 29. marca 2017, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu z 28. júla 2015 o náhrade trov konania. Sťažovatelia namietajú záver krajského súdu v napadnutom uznesení, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, keď nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej žalovanej podľa ustanovenia § 150 OSP.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

12. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo v samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

13. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

14. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a argumentáciu sťažovateľov nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery vyčerpávajúco odôvodnil, keď uviedol:

„... V posudzovanej veci je nesporné, že žaloba žalobcov bola právoplatne zamietnutá, a že žalovaný mal v konaní plný úspech, keď na účinné bránenie svojich práv vynaložil trovy na právne zastúpenie. Súd prvej inštancie rozhodol uznesením č. k. 19C/2/2004-877 zo dňa 24. 01. 2014 o trovách konania pôvodne podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 939,31 eur... Odvolací súd uznesením č. k. 4Co 142/2014-892 zo dňa 26. 02. 2015 napadnuté rozhodnutie o trovách ako predčasné zrušil a súdu prvej inštancie uložil zistiť majetkové, osobné, sociálne a ďalšie pomery žalobcov, prihliadnúť k okolnostiam, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a k postojom oboch strán sporu pred a v priebehu súdneho konania, a zohľadniť, ako by sa rozhodnutie o trovách konania podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 150 ods. 1 O. s. p. dotklo majetkových pomerov žalovaného, ktorý mal vo veci plný úspech, zakladajúci právo na priznanie trov konania.

... Súd prvej inštancie vykonal zisťovanie v odvolacím súdom uvedenom smere, avšak právne závery, ktoré na základe zistených skutočností prijal, nemôžu obstať, pretože sú založené na nesprávnom vyhodnotení tvrdených skutočností, a nemajú oporu v žiadnych konkrétnych dôkazoch. Odvolací súd z napadnutého uznesenia a z obsahu spisu zistil, že súd prvej inštancie aplikoval v rozhodnutí o trovách konania ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 150 ods. 1 O. s. p., hoci na použitie ust. § 150 ods. 1 O. s. p. neboli splnené podmienky. Ako už vysvetlil v zrušujúcom uznesení, účelom ust. § 150 ods. 1 O. s. p. účinného do 30. 06. 2016 (aj súčasného ust. § 257 C. s. p.) bolo umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie bolo výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžadoval pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádzala do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinný účastník nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sám nezavinil, alebo ich môže uhradiť len

s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch účastníkov, prihliada na postoj účastníkov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnému účastníkovi alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolací súd berúc do úvahy vyššie uvedené kritériá žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré by bolo potrebné pri rozhodovaní o trovách konania prihliadať, ani žiadny výnimočný dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p. v posudzovanej veci nezistil.

... Ak súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere, že žalobcovia sú nemajetní dôchodcovia v zlej finančnej situácii s príjmom len z dôchodku, a k uplatneniu nároku na súde pristúpili z dôvodu riešenia svojej bytovej situácie, keďže odporca popieral svoj zmluvný záväzok, ktorý prevzal v rámci procesu privatizácie a zároveň nebolo preukázané, že by sa nepriznanie trov konania nepriaznivo dotklo majetkovej sféry odporcu, nevyhodnotil skutkový stav, z ktorého vychádzal, správne, pretože si bez ďalšieho len osvojil ničím nepodložené tvrdenia žalobcov. Odvolací súd naopak dospel v prvom rade k záveru, že hoci žalobcovia tvrdili sociálny aspekt veci s poukazom na svoju nemajetnosť a zlú finančnú situáciu, ničím svoje tvrdenia nepreukázali. Nepreukázali súčasnú výšku svojho dôchodku, ani tvrdené výdavky. Ich argumentácia o ich nepriaznivej sociálnej a finančnej situácii nebola podložená žiadnym dôkazom, a preto zostala len v rovine ich tvrdení. Odvolací súd považuje tiež za potrebné uviesť, že skutočnosť, že žalobcovia sú dôchodcovia a poberateľmi starobného dôchodku, nemôže byť sama osebe dôvodom hodným osobitného zreteľa, a zároveň dôvodom na nepriznanie náhrady trov konania úspešnej sporovej strane. V súvislosti so žalobcami tvrdenou ale nepreukázanou zlou finančnou situáciou poukazuje odvolací súd tiež na samotný predmet konania, v ktorom sa domáhali nahradenia prejavu vôle žalovaného, ktorý by mal byť podľa žaloby zjednodušene povedané povinný predať im byt za nimi stanovenú kúpnu cenu 4.250 eur. Možno sa teda domnievať, že žalobcovia finančnými prostriedkami disponujú.

... Ak žalobcovia poukazovali na to, že boli v inom súdnom konaní oslobodení od súdneho poplatku, táto skutočnosť nemá žiadny vplyv na rozhodovanie o trovách konania v tomto spore, keď navyše v priebehu tohto sporu taktiež žiadali o oslobodenie od súdneho poplatku, pričom súd prvej inštancie im oslobodenie po vyhodnotení ich

majetkových pomerov uznesením č. k. 19C 2/2004-729 zo dňa 21. 02. 2012 nepriznal, a na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd však považuje za potrebné zdôrazniť, že ak by aj žalobcovia boli oslobodení od platenia súdneho poplatku, táto skutočnosť by nemala žiadny vplyv na procesný princíp, podľa ktorého je neúspešná strana povinná nahradiť úspešnej strane sporu jej trovy.

... Ani postoj oboch strán v konaní za účelom posúdenia existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa nevyhodnotil súd prvej inštancie správne. Žalobcovia žiadali aplikáciu ust. § 150 O. s. p. tiež z dôvodu, že za účelom riešenia ich bytovej situácie nemali inú možnosť ako iniciovať súdny spor, ktorý bol pre nich existenčnou záležitosťou, pretože im stále hrozí, že sa po viac ako 40 rokoch bývania vo vyššie uvedenom byte stanú bezdomovcami. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalovaný sa počas sporu už v roku 2009 pokúšal o dohodu so žalobcami, a za účelom ukončenia množstva súdnych sporov ponúkol žalobcom previesť do ich osobného vlastníctva dvojizbový byt v Bratislave (listinné dôkazy žalovaný priložil opätovne aj k odvolaniu), avšak žalobcovia nesúhlasili a pokračovali v súdnych sporoch, čím sa navyšovali aj trovy žalovaného, ktoré musel vynaložiť na účinné bránenie svojich práv, keďže v posudzovanej veci bola žaloba žalobcov právoplatne zamietnutá. Z potvrdení o podaní daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za roky 2013 a 2014, ktoré žalovaný priložil k odvolaniu za účelom vyvrátenia záveru súdu prvej inštancie o tom, že sa jeho majetkových pomerov nepriznanie trov konania nedotkne, odvolací súd zistil, že žalovaný vykázal v oboch rokoch stratu rádovo v desať-tisícoch eur. Je potom zrejmé, že jeho finančná situácia nie je priaznivá, a že jej posúdenie súdom prvej inštancie nebolo správne.

... Odvolací súd potom dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože pre rozhodnutie podľa ust. § 150 ods. 1 O. s. p. neboli splnené podmienky, keď žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, na ktoré by bolo potrebné pri rozhodovaní o trovách konania prihliadnuť, neboli preukázané a žiadne ani nezistil.“

15. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že tento podľa názoru ústavného súdu nie je prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle, a preto sa úvahy krajského súdu v napadnutom uznesení z pohľadu ústavného

súdu nejavia ako arbitrárne či právne neudržateľné. Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov pre spravodlivé posúdenie veci, z ktorých nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Keďže napadnuté uznesenie nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

17. Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva.

Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania.

18. V posudzovanom prípade preto vzhľadom na predmet napadnutého uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch napadnutého uznesenia rozporný so samotnými princípmi spravodlivého súdneho konania, aký v okolnostiach danej veci ústavným súdom zistený nebol.

19. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľmi označeného práva postupom a napadnutým uznesením krajského súdu, ktorá by mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy, odmietol sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov formulovanými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017